

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

סרטן ועצמאותפורסם ב30 באפריל 2009, 17:46 [בכללי](#)

איכשהו, אני כבר שנים לא מסוגלת לעשות את המעבר החד בין יום הזכרון לחג העצמאות. די מהר אני נכנסת לאוירת התוגה והעצב המאפיינת את היום. לעיתים אני ממש צופה גם בסרטים המשודרים או לפחות מאזינה בעצב לשירים העצובים המושמעים. תמיד אבל תמיד, גם גרמי השמיים חוברים לאווירה העצובה. ומזג האויר נראה אף הוא עצוב ובעיקר לא ברור.

ואז בבת אחת פורץ יום העצמאות. מחולות, ושירים וזיקוקין. ולמחרת הכנרת נראית כמו מאחורי זכוכית מעושנת - מעורפלת קלות. ומסריחה קשות.

ולכן, אם נודה על האמת...הדבר האופטימי ביותר שיכולתי להעלות על דעתי ביום העצמאות הנוכחי. הוא העובדה שאני בטיפולים כימותרפיים המונעים ממני באופן רישמי להצטרף לדילוגים השמחים. גם ח' רוצה להצטרף לרביצה מול הטלויזיה שגזרתי על עצמי. אך מצפוני המפותח מונע בעדו לעשות זאת. והוא חושש גם שהדבר יפתח בעתיד טראומה לילדה שנגזל ממנה לחגוג את יום העצמאות ה-61.

ולכן בשעה 20:00 הם יוצאים בעליצות לחגוג בישובינו הקטן את יום העצמאות. וכעבור שעה חוזרים עם פרצוף יום הזכרון. שכן החגיגות כללו בעיקר נדידה בין בתי המושב וסיפורי עליה של הדורים בבתי השונים. שום זיקוק לא הודלק...שום ריקוד לא נרקד... נו, יום העצמאות.

למחרת נסענו לבקר את הורי. ובעיקר את אבא שכידוע לכם שבר את רגלו בערב ליל הסדר. (אני חושדת בו שעשה זאת על מנת להתחמק מן הנפנוף המאפיין את החג הבא אחרי פסח - נו, זה של העצמאות...) בדרך חלפו על פנינו מאות מכוניות עצמאיות במיוחד. אשר פניהן מועדות צפונה אל הכנרת המיוסרת. לחגוג....

ליד בית הספר לשוטרים התנהלו טורים ארוכים של מכוניות מצפות ודרוכות לראות מן הסתם את פרחי השיטור בפעלולים נוסח מגיוור.

עת הגענו לבית הורי - שוב נכפתה עלי עצמאות שעיקרה - חוסר מעש תוך קבלת פינוק וטובות הנאה ממשפחתי האהובה.

מדי פעם הפטרתי בקול המתיימר להשמע אשם הצהרה בנוסח "מה חבל שנמנע ממני לעזור לכם בכיף האדיר של הכנת סעודה עצמאית". אבל מהר מאד היסו אותי כולם.

מילא שאני לא עושה דבר פרט לישיבה נהנתנית בכסא הנח הטוב והמרופד ביותר. גם לשמוע את משפטי חסרי הכנות?

ולכן, המשכתי למלמל אותם לעצמי, על מנת לשכנע את עצמי שאין ביכולתי לסייע לאומללים.

אז מה היה לנו פה?

אחת שחף שניצלה מחגיגות העצמאות.

אחת שחף שניצלה את חגיגות העצמאות.

ואחד סטיק בפיתה שניצלה אף הוא לרגל... חג העצמאות.

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#) | [הוספת תגובה](#)